

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

08 Mart 2019

Sayı: 249

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Ekonomik krizin gölgesinde seçim
işsizliği, pahalılığı, hiç bir sorunu
çözmeyecek**

Seçim tarihi yaklaştıkça, siyasi parti yetkililerinin ve adayların, seçilmek için söyledikleri tehditler, hakaretler, saçmalıkları ve boş vaatleri, karşılıklı olarak ortaya dökülüyor. AKP, Yozgat yöneticilerinin, “... her fabrika ak partinin, işe biz alırız” sözleri çarpıcı bir örnek. Tanzimi eleştiren CHP yönetiminin, kimsenin yardıma muhtaç olmayacağı bir düzeni nasıl kuracaklarını söylememesi de başka bir örnek.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Bu düzende seçim, tüm sorunların, anlaşmazlıkların, çözümü olarak gösteriliyor. Kitlelerin iki temel sorunu yani işsizlik ve geçim sorununda, hiç bir siyasi partinin çözümü yok. Üstelik Erdoğan, daha önce yaşadığımız gibi seçim sonuçlarına uymuyor, seçimi kendine uyduruyor. Adaylıkların engellenmesi, kayyum ataması tehdidi, tüm muhalefeti terörist ilan etmesi, bu sürecin çoktan başladığının işaretleri.

Siyasi iktidar, seçimle en iyi ihtimalle 4,5 yıl için kendini onaylatacak. Bu amaçla, genel seçim havasında sandığa gidilmesi isteniyor. Amaçlanan ne olursa olsun, Erdoğan ve partisi, yıpranma sürecinde ve ömrünü, gittikçe daha şiddetli hissedilen ekonomik kriz belirleyecek.

AKP iktidarı, bir süre Rusya ile yakınlaşması ve kendisini destekleyen burjuvazinin çıkarlarını fazla öne sürmesi nedeniyle ABD'den ve AB'den destek görmedi. Ancak hem yüksek faiz ödeyerek yabancı sermayeyi çekmeyi başardı hem de Suriye'de ve tüm bölgede, ABD'nin çıkarları eksenine çark ederek siyasi destek almayı başardı.

Ancak tüm bunlar, sosyal yardımla yaşayan milyonların, geçinemeyen emeklilerin ve asgari ücretlilerin temel sorununu çözmiyor. Ekonomi daraldıkça, bu kesimlere giden miktar her geçen gün biraz daha kısıyor. Çünkü patronlar, kârlarına dokunulmasına asla izin vermiyor. İşte bu nedenle aldığı desteğe rağmen, AKP yıpranmaya, sorunları geçiştirmeye, baskıyla, yalanla üstünü örtmeye devam ediyor.

Bir yerden sonra, bunların hiç biri işe yaramayacak. Kitleler, yaşadıklarına isyan edecek. İşte o zaman yine "seçim" yapalım, denecek. Seçim, iktidara duyulan güven düştüğünde, çözüm olarak gösteriliyor, güven kazanıldı, deniyor. Gerçekte değişen olmuyor; en temel sorunlar seçimin ertesi günü, sonraki günler de aynen sürüyor.

İktidarı ve muhalefetiyle, ekonomik krizin ve onun da ötesinde düzenin sorunlarını yaşayanlara, kendi sorunlarını çözme olanağı vermemek için düzeni savunan partilere yönlendirilip seçim yapıyor.

Birçok işçi, işyerlerinde sorunları etrafında doğrudan birlik olup çözüme ulaşma deneyimi yaşamıştır. İşte bunu daha üst düzeyde yapmak gerekli, mevcut siyasi partiler hiç bir çözüm üretmiyor, bir işe yaramıyor. Çünkü emekçiler bu partilere üye olsa da, aday belirleme sürecinde gördüğümüz gibi onların denetiminde değil, en tepedekilerin emrinde.

Seçimde işçi sınıfının ve tüm emekçilerin örgütü olan, sesini duyuran, sorunlarını kendine sorun edinmiş bir parti veya aday yok. Böyle bir ortamda emekçiler seçime bir çözüm olarak değil, iktidara hatta düzene duydukları öfkeyi göstermenin bir yolu olarak bakabilir. Çözüm bir gün oy vermede değil, her gün örgütlenmede. (04.03.19)

Emekçinin Gündemi

Ekonomi kriz batağına gömülmeye devam ediyor

Türkiye Ekonomisi emekçiler açısından çok zor günler geçiriyor ve görünen o ki zor günlerin devamı kapıda.

Enflasyon

Enflasyon önceki ay için %20, geçtiğimiz ay için %19 olarak açıklandı. Damadın hesabı tuttu çünkü günlük hayatımızda hiç kullanmadığımız ürünlerde hesaplamaya dahil. Gerçekten hayatlarımıza etki eden, bizim için zorunlu olan mal ve hizmetlerdeki fiyat artışı ise çok daha fazla.

Emekçilerin hayatına etki eden enflasyon %20,3 değil, fiyat artışına yetişemeyen ücretler geçim sıkıntısını büyütüyor.

	2017	2018	Değişim
Ürün	Aralık	Aralık	(Yüz de)
Kuru Soğan	1,4	4,1	184
Salça	5,9	11,3	91
Patates	1,7	3	75
Bebek Maması (Toz Karışım)	91,9	154,8	68

Sanayi üretimi

Üretim yapmak için bile öncesinden ithalat yapması gereken Türkiye sanayisi 2018 Aralık ayında 2017 Aralık ayına göre %9,8 küçüldü. Sanayi üretimindeki bu daralmaya rağmen kâr artıyor. Azalan üretimin yükünü emekçilere yıkan patronlar için önemli olan ne kadar kâr ettikleri. 6 milyona yakın insanın çalıştığı sanayi

sektöründe böylesi bir çöküş işçilerin toplu işten çıkarma tehlikesine karşı birlikte hareket etmelerini zorunlu kılıyor.

İnşaat sektörü

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın çok güvendiği inşaat sektörü de nasibini aldı. 2 milyon insanın istihdam edildiği inşaat sektöründe kredili konut satışı %80'lere varan oranda düştü, yeni inşaat izinlerindeki %49'luk azalma, inşaat sektörünün daralmaya devam edeceğini gösteriyor.

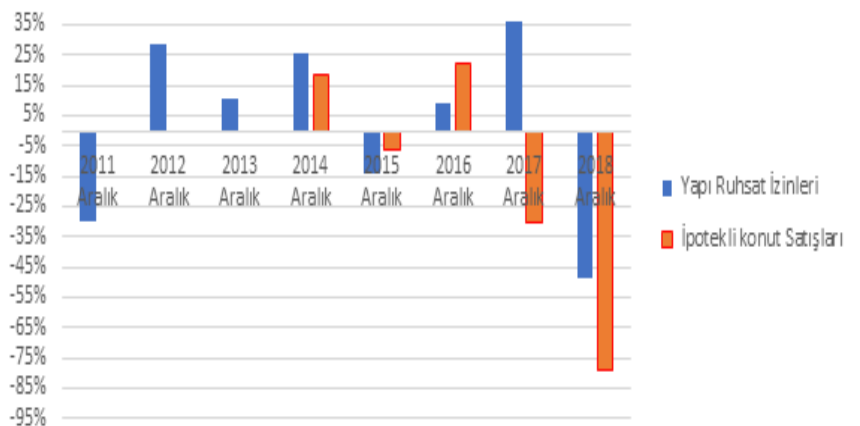
Sonuç yerine

Damat Berat dış ticaret fazlasının önümüzdeki dönemde de süreceğini açıkladı. Türkiye gibi emperyalizm kurallarıyla ilerleyen ekonomiler açık vermeden büyüyemez, bu da demek oluyor ki dışarıdan para bulamazlarsa Türkiye ekonomisi küçülmeye devam edecek.

Dışarıdan bulunan paranın bedelini, daha fazla yoksullaşarak yine biz ödeyeceğiz.

Tanzim satış, ekonomi “dengeleniyor” söylemleri, fiyat kontrolü, bunlar dış güçlerin oyunu söylemi hep seçime kadar emekçilerin öfkesini bastırmak için anlatılan hikaye. O zaman sormak lazım madem fiyatlar indirilebiliyordu neden bu zamana kadar yapılmadı? Tanzim satış neden yalnızca seçime kadar? Neden dış güçler yalnızca Türkiye ile ilgileniyor?

Emekçilerin bunların geçici değil tam aksine bu sistemin sorunları olduğunu ve bu iktidarın da bu sistemin savunucusu olduğunu görerek onlara karşı örgütlü bir şekilde mücadele etmeleri gerekiyor. Krizin faturasını seçimden sonra emekçilerin sırtına yüklemeyi planlayan iktidarı örgütlü mücadelemiz yenebilir.

Kâr halk sağlığından daha önemli

KHK ile akademiden uzaklaştırılan, Gıda Mühendisi Bülent Şık'a, 2018'de Cumhuriyet gazetesinde yayımlanan "Türkiye'yi kanser eden ürünleri devlet gizledi, biz açıklıyoruz! İşte zehir listesi" başlıklı yazı dizisi nedeniyle dava açıldı.

Yazı dizisinde, Sağlık Bakanlığı'nın 2011-2016 arasında Kocaeli Dilovası, Ergene Nehri Havzası (Edirne, Tekirdağ, Kırklareli) ve Antalya'da yürüttüğü, kanserin çevresel sebepleri üzerine yapılan çalışmanın, resmen gizli tutulan sonuçları yer aldı.

Yoğun sanayi faaliyeti bulunan Ergene Havzası'nda ölümlerin yaklaşık üçte biri; sanayi olmayan Antalya'da ise ölümlerin onda biri kanserden kaynaklanıyor. Şık'ın açıkladığı sonuçlara göre Ergene ve Dilovası'nda sanayi atıklarının

hiçbir arıtma yapılmadan nehre boşaltılması, çevre kirliliğine ve kanserojen maddelerin yayılmasına neden oluyor. Diğer yandan tarımda kullanılan zehirli kimyasal maddeler, yani pestisitler de, bu illerden alınan su örneklerinde tespit edildi.

Su ve gıdalardaki arsenik içeriği ise, Ergene ve Dilovası'nda Antalya'dan daha yüksek oranda. Kimya ve metal sanayinde atık olarak ortaya çıkan arsenik nehirlere dökülüyor, bu su tarımda ve çiftçilikte kullanıldığında arsenik gıdaya bulaşıyor.

Kapsamlı çalışmada, kanserin çevresel nedenlere bağlı olduğu ve tarım ve sanayide yapılan usulsüzlüklerle iyice katlandığı açıkça ortaya konuyor.

İşte bu çalışmanın sonuçlarını kamuoyuna açıklayan Bülent Şık'ın, "yasaklanan gizli bilgileri

açıklama ve temin etme" suçları nedeniyle 5 ila 12 yıl hapsi isteniyor. Halk sağlığı akademisyene bir dava da, sosyal medya paylaşımları nedeniyle, "örgüt propagandası yapma" iddiası ile açıldı. İddia dosyasına, Şık'ın ispanaktaki demir ve nitrat oranları hakkındaki yazısı da dahil edildi.

Daha önce, Dilovası'ndaki çevre kirliliğinin yeni doğmuş bebekler üzerindeki etkisini araştıran Prof. Dr. Onur Hamzaoglu da benzer bir suçlamaya maruz kalmış, 2016'da KHK ile üniversiteden uzaklaştırılmış ve cezaevine konmuştu.

Sağlık Bakanlığı, tespit edilen kimyasalların öldürücü etkilerine karşı önlem alması gerekirken, tam aksine kiyasalların öldürdüğünü gizliyor. Bu düzende ne doğru yapılıyor ki zaten. (05.03.19)

Büyükşehir çalışıyor!

Seçim yaklaştıkça, belediye hizmetleri gündeme geliyor. Çöken binalar nedeniyle sokakta kalan aileler, ulaşım, altyapı hizmetlerinin yetersizliği, kaçak yapılaşma; sorun ve eksikler çok.

Şimdi bu sorunlara çözüm önerileri sıralayanlar, koltuklarında otururken, iş yaptıkları patronların kasalarını doldurmakla, partililerin işlerini görmekle meşguldü.

Bunu belediye bütçesinin harcamasında görmek mümkün. İstanbul Büyükşehir Belediyesi, dinci vakıfları paraya boğarken Ankara Büyükşehir Belediyesi de farklı değil. Ankara Büyükşehir

belediyesi; "Kentte sosyal patlamayı önlemek amacıyla her türlü sosyal yardım ve sosyal projeleri hayata geçirme" kararı aldı.

Bu çerçevede bu yıl 224 milyon 584 bin liralık yardım yapılacak: 350 bin adet yemek yardımı, 300 bin paket gıda ve temizlik malzemesi, 75 bin adet ekmek yardımı, 60 bin ton yakacak yardımı, 1.500 aileye giysi ve diğer giyecek yardımı, 40 bin öğrenciye çanta ve kırtasiye malzemesi yardımı, 2.019 çocuğa sünnet, 16 bin hasta ve hasta yakınına, 1.650 evsize barınma yardımı,

evlenemeyen gençlere düğün. Yardımların kime gideceği de isim isim belli.

Geçen seçimde Ankara'da AKP, çok az oyla kazanmıştı; bu rakamlar nasıl kazandığını da anlatıyor.

Yoksulları, en temel ihtiyaçları için yardıma muhtaç bırakan bu düzen yıkıp sosyal eşitliği sağlayan bir düzen kurmak gerekli. Bunun yerine yapılan düzenin patlak verdiği her yere geçici bir yama atmaktan öte değil. Yamayla uğraşan belediyeler, yapmaları gerekenleri de yapmıyorlar. (03.03.19)

Siyasetin Gündemi

Suriye siyaseti emperyalizmin emirlerinden ibaret

Emperyalist güçler, Suriye'de savaşı bitip barıştan kazanmaya karar verdi. Bu doğrultuda AKP'nin Suriye siyaseti, bir kez daha yalpalıyor. ABD'nin "güvenli bölge" önerisine karşı olan Erdoğan, şimdi güvenli bölgeyi savunuyor. Esat "yıkılmalı" diyen Erdoğan, bir düzeyde "görüşme sürüyor" dedi.

Tüm bunlar, başta Erdoğan olmak üzere AKP iktidarının, emperyalizmin sert siyasi ve askeri dönemeçlerine uyum yeteneğini gösteriyor. Neden destek gördüğünü de gösteriyor.

Ancak Suriyeli milyonlar, yaşadıkları acılar nedeniyle çok farklı bir durumda. Ne emperyalist liderler ne onların siyasetlerinin her zaman bir parçası olan Erdoğan, onlara çektiydiklerinin hesabını vermez.

ABD'nin "çekilme" kararını ciddiye alan iktidar, Suriye'nin Kürt bölgelerinde denetimi almak için gönüllü oldu. Ancak Trump'un söylediği ile yaptığı farklı olacak gibi görünüyor. Sadece ABD değil, AB'de, Suriye'nin imarından pay almak için Arap ülkeleri üzerinden Türkiye'yi dışarıda bırakıp planlar yapıyor.

Elbette bu planlarda Akdeniz'deki petrolün rolü daha önemli.

Erdoğan, ordunun işgali altındaki Kürt bölgesini, desteklediği ve işbirliği yaptığı ÖSÖ ile denetim altında tutuyor. Bunun karşılığında, Rusya'dan İdlib kentini gözetleme görevi aldı. Bu kent, her geçen gün daha tehlikeli hale geliyor. Çünkü Trum'ın "bitirdik" dediği İŞİD dahil tüm radikal islamcı

örgütlerin silahlı militanları, burada toplandı. Dünyanın birçok ülkesinden geldiler ama ülkeleri onları geri almıyor. Rusya hepsini bombalayıp öldürmekten yana, Esat zindanlarda öldürmek istiyor. ABD, bölgede Kürtlere denetleteceği kamplara tıkıyor. Avrupa Birliği, bilmek bile istemiyor.

İşte medyada çok övülen Suriye'de ki ABD ve Rusya ile ortak yapılan güvenlik işleri, bu militanların bölgeden ayrılıp dünyanın başına bela olmasını önlemekten ibaret.

Radikal islamcı örgütlerin bir kısmı, kendilerini koruduğu için orduya karşı gelmek istemiyor, uslu duruyor ama bir kısmı Türkiye'yi ve iktidarı düşman gördüğü ve de bölgede daha çok etkili olabilmek için şiddet eylemleri yapıyor. Patlayan bombalarda, halkla birlikte askerler, bölgeye gönderilen memurlar da ölüyor, yaralanıyor.

AKP'nin Suriye siyaseti, askerin canıyla emperyalistlerin çıkarlarını savunmaya dönüştü. Bu durumdan başta işçi sınıfı olmak üzere tüm toplum etkileniyor.

Kürt bölgesi Mümbiç'e askeri operasyon hevesiyle yüzlerce askeri araç, mühimmat, malzeme, asker, sivil sağlık görevlisi ve başka memur bölgeye gönderildi. Sınara duvar örüldü, bir çok inşaat yapıldı. Erdoğan, seçim yatırımı olarak düşündüğü operasyon için ne Rusya'dan ne de ABD'den izin alabildi ancak tüm bunların masrafı, hepimizin cebinden çıktı.

Hızlı büyüyen ve bir anda milyarderler listesine giren AKP yöneticilerinden Ethem Sancak ve

Katarlı ortakları ordunun her kıpırdanışından milyarlar kazanıyor ama emekçiler, yoksullaşıyor.

Suriye siyasetinin bir yan etkisi de İdlib'teki silahlı radikal islamcı militanların Türkiye'ye gelip yerleşmeleri veya Türkiye üzerinden başka yerlere gitmeleri oluyor. Silahlı militanların, hedef gözetmeden uyguladığı şiddetten, kadınlara yönelik gerici fikirlerinden fazlasıyla çektik. Buna rağmen hala AKP iktidarı, silahlı islamcıları değil, Kürt militanları ve hatta Kürt halkını düşman olarak görüyor. (04.03.19)

Devletin polis sevdası, kadın düşmanlığı

Bir polisin, gösterici genç bir kadın öğrenciyi, cinsel tacizle gözaltına alması tepkiye neden oldu. İçişleri bakanı; "... Eğer taciz varsa üzerine ilk biz gideriz... 'Babası FETÖ'den ihraç, kardeşi DHKP-C'li proje kadın' üzerinden polisi ezmesine müsaade etmeyiz" diyerek, polisi savundu.

Oysa bu olay ilk değil; aynı hafta başka iki polis cinsel saldırı suçundan ceza aldı. Polis aracına bindirdikleri kadına saldıran ve suçu önce hafifletilen sonra da iyi halden indirilen saldırgan polis kendini; "... tecavüz etmedim" diye savundu. Saldırıya tanık olup gıkını çıkarmayan, bildirmeyen, ancak

cezası iyi halden ertelenen diğer polis, "o polis benim üstümdü" diye kendini savundu. Zaten araçta kamera olmasaydı, kimse saldırıya uğrayan kadını dinlemeyecek, polisler kendilerini önemli kişiler sayıp, önemli işler yaptıklarını düşünüp ortalıkta dolaşmaya devam edeceklerdi.

İşte içişleri bakanı böyle kokuşmuş polisleri, böyle kokuşmuş iç işleyişi olan bir kurum, kadınlar ve özellikle solcular söz konusu olduğunda görevlerinin tam tersine davranan memurları savunuyor.

Elbette bu durum isyan ettirici ama şaşırtıcı değil; milli eğitim bakanı tacizci öğretmeni

savunur; aile bakanı tacizci dincilere kalkan olur...

Polis, yetkili ve etkili kişilerce korunduğu sürece ne utanç duyar ne de tavır değiştirir. Tersine, olayı haber yapan gazeteci, bir bahane uydurularak gözaltına alınıp, gözdağı verildi. Devletin, siyasilerin, pis işlerini yapan, zorbalarına, kol kanat gerildiğini cümle aleme duyurdular böylece.

Devlet eliyle yapılan bu koruma, kadına ve çocuğa yönelik şiddetin, cinsel saldırıların sonu gelmemesinin baş nedenlerinden biridir. (01.03.19)

Tanzim; gıdadaki kâr düzenine bir örtü

Bursa'da bahçelerden meyve-sebze çalıp, semt pazarında satan 3 kişi jandarma tarafından, suçüstü yakalandı.

Artık para, altın değil, sebze hırsızlığı daha kârlı. Açıklanan rakamlara göre son 10 yılda tüm dünyada gıda fiyatı %20 artarken, Türkiye'de artış %200 civarında oldu. Bu büyük artış ve fark, Türkiye'de gıda açısından özel bir sorun olduğunu gösteriyor. Hem üretiminde, hem dağıtımında hem de gıdadan elde edilen gelirin paylaşımında sorun var.

Soğan baskınlarıyla başlayıp tanzimle devam eden tartışmalar; durumdan en az sorumluluğu olduğu halde en çok mağdur olanların köylüler olduğunu gösterdi. Sorun; büyük bir ABD'li tarım şirketinin Türkiye temsilcisi Tarım Bakanı döneminde patladı; ancak kökü çok eski.

Gıda üretimi, kitleleri doyurmak için değil, kâr için yapılıyor. İşte temel sorun budur. Çiftçiler "kazanamıyoruz", "yeniden ekemeyiz" diyedursun, gıda toptancıları, market sahibi patronlar, gıda borsasında vurgun yapanlar, gıda sektörüne kredi verenler, para kazanıyor, kâr ediyor. Siyasi iktidarlar, onların çıkarlarının hizmetinde olduğu için en temeldeki soruna hiç dokunmadı. Tıpkı fabrikalarda, üretim sürdüğü, bantlar çalıştığı, patron kâr ettiği sürece düşük ücrete, kötü çalışma koşullarına, iş güvenliğine, ürünün kalitesine, artan fiyatına, hiç bakılmadığı gibi.

Şimdi yoksul kitleler, gıda satın alamaz, karınlarını doyuramaz hale gelince tanzimdi, denetimdi, hal yasasıydı, ucuz krediydi, bin bir çözüm ileri sürülüyor. İstanbul'un günlük yaş meyve sebze tüketimi 11 bin ton

iken, 300 tonluk satıştan ürün almaya çalışan yoksullara, sabredin, bekleyin, oy verin, "hallededeğiz" türküsü söyleniyor.

Zaten tanzimin amacı yoksulun geçim derdine çare olmak değil, isyan etmesini önlemek. Geçinemediği için sesini yükseltene, "tanzime git" denecek, sanki yoksulluğu kendi suçuymuş gibi.

Oysa bu sorun bir anda çözülebilir; ücretler, gıda enflasyonu oranında arttırılsın. Nasıl benzin fiyatı yükseldikçe zam yapılıyor, aynıısı ücretlere hemen yapılabilir. Üstelik böylece patronların keyfince zam yapması da önlenir. Ancak bu düzende böyle bir şey mümkün değil, çünkü öncelik, kitlelerin gıdasında değil, patronların kârında. Bunu ancak emekçiler, dayatarak yaptırabilir. (02.03.19)

Uluslararası Gündem

İspanya

Kriz zemininde erken seçim

İspanya başbakanı sosyalist Pedro Sanchez'in bütçesi onaylanmadı. Böylece parlamentoyu feshetmeye ve genel seçimi öne alıp 28 Nisanda yapılmasına karar verdi.

PSOE (İspanyol Sosyalist İşçi Partisi ve müttefiki Podemos (Yapabiliriz) ile parlamentoda azınlıkta olan Izquierda Unida (Birleşik Sol) bu defa bağımsızlık yanlısı Katalanların desteğini alamayacaklarını biliyor. İki parti, desteğe karşılık, Katalanların kendi kaderini belirleme hakkı için görüşmelere başlanmasını istiyor, Sanchez ise bunu reddediyordu.

Birkaç aydan beri, PSOE'nin bütün politikası, kaybettiği seçmenlerini yeniden kazanmak için bir strateji belirlemeyi ve kendini son yılların en sol partisi olarak sunmayı içeriyordu. Her şey, örneğin en büyük önlem şu anda 900 € olarak sabitlenmiş olan asgari ücretin arttırılmasıyla, sandıkta en iyi sonucun alınması için ayarlandı.

Aslında, alım gücünün sürekli olarak azalmasını, işsizliği, kitlesel işten çıkarmaları, güvencesiz geçici işleri, örneğin tasarruf etmek için sağlık ve eğitim sektöründe çalışan sayısının azaltılmasıyla birlikte kamu hizmetlerinin kötüleşmemesi için hiçbir gerçek önlem yoktu. Bankaları, büyük şirketleri ve büyük tarım işletmelerini ellerinde ve kontrollerinde tutan büyük aileler, yıldan yıla kârlarını arttırıp birikim yapmaya devam ediyorlar. IBEX'e (Madrid

Menkul Kıymetler Borsası'nın en önemli 35 şirketini içeren endeks) dahil olan şirketler, 2017 yılı boyunca kârı %20 oranında arttırdı.

Bunu emekçiler ve işçi sınıfı ödüyor. İşsizlik verileri resmi olarak 3,5 milyon emekçiden fazla, üstelik bir çok şirket toplu işçi çıkarmaya devam ediyor. Caixa ya da Santander gibi bankalardaki, Vodafone gibi telekomünikasyon, iletişim şirketinde, Dia gibi gıda maddeleri satış zincirinde ya da Sestao gibi tersane şantiyelerinde de durum bu... İşçi çıkarma, kamu hizmetlerine de sıçradı. Ortadan kaldırılmayan Montoro kanunu, belediyelerin iş alanı yaratmalarını yasaklıyor ve en gerekli hizmetleri de özelleştiriliyor. Kamu hizmeti veren kurumlar, 2010 yılının başından beri 155 bin 841 emekçiyi işten çıkarttı. Şirketlerde ise geçici, güvencesiz sözleşmeyle düşük ücretler var.

Geçtiğimiz aralıkta, Endülüs'teki seçim, Sosyalist Parti ve Podemos'un seçmenlerinde bir soğukluk olduğunu, oy vermeye gitmediklerini ve bu durumdan sağın yararlandığını gösterdi.

Halk Partisi etrafında toplanan sağ, yolsuzluk yılları boyunca parçalanıp bölünerek dağılmış ve iktidarı kaybetmişti. Finans çevrelerince desteklenen Ciudadanos (Yurttaşlar), Katalan milliyetçilerin karşısında İspanyol milliyetçiliğini savunarak, kendisini yolsuzluk karşısı bir parti olarak sunarak

Katalanya'da doğdu. Vox adlı aşırı sağ parti tarafından desteklenen Ciudadanos, Endülüs'de bu bölgenin başına geçmek için PP (İspanyol Halk Partisi, liberal tutucu bir parti) ile ortaklık yaptı.

1 Ekim 2017'de Katalanya'nın bağımsızlığı için bir referandum örgütleyen Généralité (Katalan bölgesel hükümeti) yöneticilerinin yargılanması, PP'nin yeni lideri Casado'nun, Frankoculuğu çağrıştıran söz ve davranışlarının artmasını sağladı. Katalanya'nın yöneticileri, darbe isteyen teröristler gibi tanıtıldı. Frankoculuğun benimsediği ayrıcalıklı konulardan biri olan, abartılı İspanyol şövenizmine dayanan bu politika, PP'nin ve bütün sağın seçim kampanyasının eksenini oluşturacak. Sağcılaşma, yani sağa yönelme, büyük oranda Vox tarafından temsil edilen aşırı sağın ortaya çıkmasıyla ilişkili.

Bu grup PP'den doğdu ve Endülüs'deki son seçimlere kadar hiç bir başarı elde edemedi. Bu, maço, katolik, aşırı gelenekçi, dinci ve maskesiz Frankoculuk yanlısı aşırı sağ, Endülüs'teki son seçimlerde %10 oy aldı.

Bu genel görünüm içinde, PSOE ya da Podemos; solun programı, sadece krize maruz kalanları daha fazla felç edecek. Emekçi dünyasının her zamankinden daha da fazla kendi çıkarlarını savunan bir program etrafında harekete geçmesi gerekiyor. LO (20.02.2019)

Öfkeyi kamçıl原因 aday

Nisanda yapılacak olan seçim için mevcut cumhurbaşkanı Abdelaziz Buteflika'nın beşinci dönem adaylığının açıklanması, kitlelerin isteklerinin dikkate alınmaması, küçümseme, önemsenmeme ve aşağılamanın işareti olup, tüm Cezayir'de öfke patlamasını tetikledi.

Açıklamadan birkaç gün sonra, rejime karşı düşmanca sloganlar atan 100 kadar gencin küçük protesto videosu, çok uzun süre sosyal medyada dolaştı. 16 Şubat'ta Kherrata'da binlerce insan protesto gösterisi yaptı. Hükümetin korkutma ve tehditlerine rağmen, 22 Şubat'ta yeni bir protesto yapma çağrısı, o zamana kadar görülmemiş bir yankı yarattı. Annaba, Setif, Becaye, Oran'dan Ouargla'ya kadar bütün ülkede kalabalık eylemler, gösteriler yapıldı.

Bunlara paralel olarak, bütün muhalif partiler, iktidar gibi, kitlelerin harekete geçmesinden korkarak, gösterilerinden kendilerini ayrı tutmaya çalıştı. Ancak protestocular, 22 Şubat'ta, 2001'den beri Cezayir'de yürürlükte olan yasağa meydan okuyor, karşı çıkıyordu. Birçok kortej, rejim karşıtı sloganlarla başkenti baştan başa geçti. "5. dönem cumhurbaşkanlığına hayır", "Kahrolsun düzen", "Katil iktidar!" Ayrıca kulisten yöneten cumhurbaşkanının kardeşini hedef alan "Ne Buteflika ne Said" gibi sloganlar da atıldılar. Kemer sıkma politikaları ve kitleleri küçümseyen aşağılayıcı davranışlarıyla nefret edilen başbakan da "defol" denerek hedef alındı. Kardeşliğe davet edilen polis, çok az müdahale ederken, eylemler sürdü. 26 Şubat'ta, öğretmenlerin %65'i grevdeydi. Bütün üniversiteler, protesto çağrısına kitlesel katıldı.

Birçok yerde göstericilere, liseliler ve kalabalık mahallelerdeki gençler katıldı. Başkent Cezayir'de, üniversitelileri tutmak için güvenlik

gücü yerleştirilmesi, yeterli olmadı, öğrenci grupları Cezayir kenti merkezine ulaştı. Eylemler, 1 Mart'ta ve aday dosyalarının teslim edildiği 3 Mart'ta da sürdü.

20 yıldır iktidarda

1999'dan beri iktidarda olan 82 yaşındaki Buteflika, hasta, yürüyemiyor, beyin damarlarındaki tıkanık nedeniyle bazı beyin fonksiyonlarını kaybettiği için 2013'ten beri kamuoyu karşısında bir tek kelime etmedi. Resmi törenlerde, önünde saygıyla eğilmesi gereken çerçevesi bir resimle temsil ediliyor. Bu gösterilerden midesi bulanık nüfusun çoğunluğu, işe biraz mizah katarak Buteflika'yı "Abdel çerçeve", "mumya", ya da yaşadığı yerin ismini kullanarak "Zeralda'nın hayaleti" diye anıyor.

Rejimin değişik kesimleri, Buteflika iktidarının sürmesiyle devamlılığı ve istikrarı seçtiklerini düşünüyor. Bağımsızlık savaşından hayatta kalan son kişilerden biri olarak mücahid geçmişi ona tarihi bir meşruluk kazandırıyor. Aynı zamanda 1990'lı yıllardaki, ordu-islamcı çatışmasına ve 100 bin kişinin ölümüne yol açan iç savaşa nokta koyan kişi. Ancak bugün, sadece basit bir iktidarda kalma kararı, tüm hoşnutsuzluğa yol açıyor.

Ülkenin güneyindeki Adrar'da 24 Şubat'ta, petrolün millileştirilmesi ve UGTA'nın (Cezayirli Emekçilerin Genel Birliği) kuruluşunun yıldönümünü birlikte kutlayan resmi heyetin karşılanma töreni, tepkinin göstergesi oldu. Protestocular, Buteflika kadar UGTA'nın kurucusu Sidi-Saïd'i de yuhladı. Sidi-Saïd başkanın bilançosuyla, barışı getirmesiyle böbürlendi, "evlerin, fabrikaların yakıldığı döneme geri mi dönmek istiyorsunuz?" diyerek tehdit etti. Ancak böyle sözlerin hiç etkisinin olmadığı görülüyor.

Derin sosyal hoşnutsuzluk daha da derinleşiyor

42 milyon nüfuslu ülkede, nüfusun %45'nin yaşı 25'ten küçük. Gençlerin çoğu karanlık yılları, şiddeti, yaşamadı sadece mevcut rejimi tanıdı. Gençliğin çoğunluğu daha eğitilmiş, diplomalı iken, işsizliğe, güvencesiz, geçici işlerde ya da düşük ücretle çalışmak zorunda kalıyor. Gençlerin toplandığı statlar, öfkenin ifade edildiği alanlara dönüştü. Futbol maçlarında artık gençlerin büyüyen yoksulluğu, sefaleti, iktidarın aşağılamalarını ve yolsuzlukları protesto eden şarkıları duyuluyor. Buteflika'nın adaylığı, giderek kötüleşen ve hiç bir gelecek sunmayan bu sosyal durumun uzayacağını ilanı gibi görülüyor. Bu durum, öfkeyi statlardan sokaklara taşıyor.

Sonuç olarak Cezayir'in yoksullar sınıfı, krizin bedelini çok pahalıya ödüyor. Cezayir para birimi Dinar'ın enflasyon ve devalüasyonla değer kaybetmesiyle satın alma gücü çöktü. 130 avroya eşit olan asgari ücret yaşamaya izin vermiyor. Son yıllardaki boyun eğişten sonra, Buteflika'nın 5. dönem iktidarına karşı yapılan itiraz, umut ve coşku yaratıyor. Her yerde, adaletsizlik üzerine tartışma başlıyor: "Ülkenin zenginliği nereye gitti? Petrol parası nerede? Neden bunca yoksulluk ve sefalet var?"

Cezayir'de bu günlerde ifade edilen; Buteflika'nın yeniden adaylığının da ötesinde, derin bir sosyal öfke.

5. döneme karşı çıkmayı herkes kabul ediyor ve durumdan hoşnut olmayanlar harekete geçiyor. Ancak, bir çıkış yolu bulmak için yoksullar sınıfının öfkesinin yöneticilere; krizin sonuçlarını sadece onlara ödetmeyi bilmesi rejime karşı somut mücadele hedeflerine yönelmesi gerekiyor. LO (04.03.19)

Başkana gösterilen tepki nedeniyle ülke felç oldu

7-18 Şubat arasında Haiti'de hayat neredeyse durdu. Tüm faaliyetler; okullar, ticari işletmeler, ulaşım, kamu ve özel hizmetler, halk pazarları, felç oldu. Kitleler, muhalefet liderlerinin çağrısına uyarak başkent Port-au-Prince ve diğer büyük kentlerde sokağa dökülüp yaşam şartlarının feci şekilde kötüleşmesini protesto ederek devlet başkanının hemen istifa etmesini istedi.

Kitlelerin ülke çapındaki kalabalık protesto yürüyüşlerine ek olarak ateşler yakıldı, barikatlar kuruldu, atılan taşlar, benzin istasyonları ve arabalar ateşe verildi. İsyancıların depo, mağaza ve süpermarketleri yağmalaması ülkenin, özellikle başkent ve diğer kentleri kaynayan kazan halinde tutuyor.

Bu kitle hareketi 7 Şubatta, muhalefet partilerinin “ülke kilitlenecek” çağrısıyla başladı; başkent ve en büyük kentlerde kalabalık kitleler, çok büyük değer kaybeden ulusal para birimi Haiti gourdesi'nin yol açtığı yoksulluğa çare bulunması ve de başkanın hemen istifa etmesini istedi. Eylemler ertesi gün devam etti ve muhalefet liderleri başkanının istifa etmesine kadar her şeyi durdurma çağrısı yaptılar. Çok şiddetli baskıya rağmen, isyana katılanların öfkesi ve sayısı her geçen gün arttı. Bu isyan, şaşırtıcı değil, çünkü toplu taşıma araçlarında, pazarlarda, fabrikalarda, emekçiler açıkça ümitsizlik çığlığı atıyor. Sosyal medyada insanlar nasıl sefil duruma düştüklerini tüm incelikleriyle anlatıyor.

Yaşam şartları kötüleşti

Yılın başından bu yana, işçi sınıfının ve yoksul kitlelerin yaşam şartları hızla kötüleşti. Ulusal para biriminin dolara göre hızlı değer kaybetmesinin sonucu olarak temel gıda maddeleri olan pirinç, kuru fasulye, un, yağ, fiyatına inanılmaz zam geldi. Zaten çok zor geçinen yoksul kitleler, dayanamaz hale geldi. Hatta günde bir öğün yemek bile olanak dışı olmaya başladı. Bu feci ekonomik durum sonucunda; gittikçe artan sayıda küçük burjuvayı, kamu ve de özel sektörde çalışanları, satın alma güçleri eridiğinden sefaletle sürükledi. Kitlelerin feci yoksullaşmasına paralel olarak zenginlerin serveti artıyor. Tüccarlar, devalüasyon gelmeden önce temel ihtiyaç maddelerine zam yapıyor; patronlar işçileri daha çok sömürmeye çalışıyor.

Aynı zamanda devlet başkanı ve etrafındakiler, iktidar nimetlerinden yararlanmak için yarışıyor. Çılgın harcama, yolsuzluk, bütçe açığı, devlet kasasını boşaltmaya yarıyor ama onların banka hesaplarını şişiriyor. Yolsuzluğun sonu gelmiyor.

Yabancı elçilik personeli ve yabancı yardım kuruluşu çalışanları ülkeyi terk ediyor.

Haiti'deki iktidarları yönlendiren ve uygun gördüğünde azleden ABD şu ana kadar mevcut başkanı tek söz etmedi. Belki de bunun durumu daha kötüye götüreceğini düşünüyor. Başkan ise korkmaya başladı. Bir hafta boyunca sesini hiç çıkarmadı, sonra da bir açıklama yaptı; kitleler güldü.

Bir hafta süren isyanın ardından muhalefet, özel güçlerini seferber ederek hareketi ve kitlelerin öfkesini denetimi altına almaya başladı. Böylece korku azaldı.

Muhalefetin manevraları

Muhafif politikacılar, devreye girip kitlelerin öfkesini başkana yönlendirdiler. Böylece isyanı, başkanı gönderip yerine geçerek sonuçlandırmak istiyorlar. Şimdi muhalefet, kapitalist düzenin sömürsünü ve bir avuç zenginin şatafatlı yaşamını hedef alan, kitlelerin yoksulluğunu teşhir eden protestolardan vazgeçti; hareketi başkanın istifasını istemekle sınırladı.

Bir hafta boyunca her şey durdu. Böylece kitleler, muhalif liderlerin de onları hor gördüğünü gördü. Kitleler, barikatlar, tehditler, şiddet ve ateş edilmesi nedeniyle yaşadıkları semtlerin dışına çıkamadı. “Kapalı” kalan, susuz kalan, elektriği kesilen, işine gidemeyen yoksullar oldu. Muhalefet kendi özel kolluk güçlerinin, şiddetini kısıtlamak veya yoksulların temel ihtiyaçlarını karşılamasına hiç bir katkıda bulunmadı.

Muhalefet liderleri, isyanın tüm sömürülenlere yayılmasına çalışmadı. Tam aksine yoksul semtlerde oluşturdukları milis güçleri, daha çok yoksullara karşı kullandı.

Kitleler yavaş yavaş şunu görmeye başladı; isteklerini elde etmek için isyan etmekte haklı ancak tüm asalak politikacılara ve onların emrindeki kolluk güçlerine kesinlikle güvenmemeli. LO (01.03.2019)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

31 Mart seçimi ve tutumumuz

Bu seçimin anlamı

31 Mart belediye seçimi, genel seçim havasında. Bunun nedeni Erdoğan'ın, partisinden ve adaylardan çok daha yüksek olan kişisel oy oranının kazanmak için daha etkili olacağını bilmesinden.

Erdoğan, kazanmaya götüren yolu izliyor; kitlelere işsizlik, hayat pahalılığı gibi temel sorunların, Türkiye'nin iç ve dış düşmanlarından kaynaklandığı yanılgısı oluşturuyor. Böylece emekçiler, yoksullar, kendi dertlerini unutup düşmana karşı vatanları için oy verecek. Bu yeni bir siyaset değil, 2004'ten beri aynı yol izleniyor.

Bu açıdan baktığımızda, adaylar, neye aday oldu? Emekçilerin temel sorunu olan işsizliği engellemek için mi? Yoksulluğa karşı mücadele etmek, iş olanaklarını arttırmak için mi? Satın alma gücünün çok üzerinde olan kamu veya belediye hizmetlerini ucuzlatmak için mi?

Böyle bir amaçlarının olmadığını çok iyi biliyoruz. Parti parti dolaşan adaylar, belediye aracılığıyla paylaştırılan ranttan siyasi ve ekonomik olarak yararlanmak için aday oldular.

Böyle bir ortamda "iyi niyetli" bir aday ya da sağa veya dincilere karşı sol veya sosyal demokrat bir aday neye yarar? Seçilse bile düzenin kuralları dışına çıkmasına izin verilmez.

Komünist devrimciler için seçimlerin anlamı

Emekçiler, kendi siyasi ve toplumsal çıkarlarını savunacağından emin oldukları,

emekçilerin sınıf çıkarlarını savunacak bir partiye güvenmeli.

Parti, işçi sınıfının sömürüldüğü işyerlerinde ya da işçi sınıfını ilgilendiren toplumun tüm alanlarında; ulaşım, şehir planlanması, çevre sorunları, hayat pahalılığı, bina güvenliği gibi kapitalistlerin yararına, emekçilerin ve tüm toplumun zararına olan konulara müdahale edebilmeli.

Fakat tersi doğru değildir. Yani, kapitalist toplumun getirdiği sorunlara, örneğin çevre, sağlık, konut ve hatta işsizlik, yoksulluk, göçmenlik konularına müdahale etmek, yararlı ve iyi olsa bile, gerçek bir işçi partisinin inşasının temelini oluşturamaz. Kendini bu gibi alanlarla sınırlayanlar, devrimci bir işçi partisi inşasını amaçlamaz.

Parti, işçi sınıfının çıkarlarını ve siyasetini seçim vesilesiyle de savunmalı. Parti, burjuva partilerin ve burjuvazinin yalanlarını ortaya çıkaracak ve söyleyecek, emekçileri burjuva politikacıların konuşmaları konusunda aydınlatacak, yalana ve hileye başvurmayacak, muhalefetin kuyruğuna takılmayacak.

Böyle bir parti olmadığında, emekçilerin görevi her şeyden önce gerçek bir işçi partisinin inşası için çalışmaktır. Bu çalışmayı her gün yapmak gerekir. Seçim dönemlerinde devrimci programı savunarak emekçilerden oy istemek, emekçileri aldatmaktır. Emekçilerin seçimden önce yaşadıkları sorunlar, seçimin ertesi günü ve sonraki günler de devam edecek. Bu nedenle temel

görev, emekçilerin örgütlenme çalışmasını gün be gün sürdürmektir.

Devrimciler seçime, gün be gün sürdürdükleri mücadelenin, yani kapitalist toplumu yıkıp eşitlikçi komünist toplumu kurma mücadelesinin bir parçası olarak katılır. Bir koltuk kapmak, mevki edinmek ya da seçilerek şu veya bu sorunu çözeceklerini iddia ederek, burjuva düzenin kurumlarına veya düzenden bir beklenti oluşmasına neden olmamalı. Böyle bir şey, devrimcileri burjuva düzenine suç ortaklığına iter.

İşte bu nedenle devrimciler, belediye seçimlerinde de düzen partilerinden farklı olarak; belediye hizmetleriyle ilgili, emekçileri ayrıntılarla oyalamaya yarayan konuları değil, emekçilerin temel ve acil sorunlarını gündeme getirmeli. İşsizlik, işten atılmalar, satın alma gücünün düşüklüğü, sağlık sisteminin çökmesi gibi temel konularla ilgili yaklaşımımız gündeme getirilmeli.

Taleplerimiz

Milyarlar kâr eden işletmelerin, işsizliğin arttığı bu ortamda işçi çıkarmasını yasaklamak; patronların iş saatlerini keyfi olarak, çalışanları dikkate almaksızın uzatmasına izin vermeksizin, çalışma saatlerinin indirimini kabul ettirmek.

Devlette, belediye hizmetlerinde ve toplum yararına çalışma gibi geçici değil, gerçek iş olanakları yaratmak, asgari sosyal hakları arttırmak,

işsizlerin borçlarını silip elektrik ve su kesintilerine son vermek.

Ulaşım, temizlik, su, kanalizasyon altyapısı, imar denetimi, çevre düzenlemesi gibi birçok belediye hizmeti, hizmet satın alma şeklinde özel taşeronlara, onlara para kazandıracak biçimde düzenlenerek yaptırılıyor. Oysa su hizmetlerinde, çöplerin kaldırılması, ulaşım hizmetleri, imar hizmetlerinde, kâr için kendi kanunlarını belediyelere dayatan bu işletmelerden başlayarak, kamulaştırmayı, halkın temel gereksinimleri üzerinden kâr eden şirketlere kadar yaygınlaştırmak gerek.

Para nerede varsa oradan almalı. Her damla sudan alınan vergi; patronların kasalarına, dinci vakıflara, iktidar çevresinin çocuklarının eğlencesine, iktidarda kalma işlerine gidiyor. Hiçbir katkısı olmayan patronlar, camiler, vakıflar ve daha niceleri, tek kuruş vergi ödemiyor. Kitleler, ceplerine bile girmeden kesilen verginin nerede harcanacağında söz sahibi değil.

Barınma haktır. Büyük şehirlerde emlak spekülasyonu, kentsel dönüşüm vurgunu felaket boyutlarda. Yıkılan binalardan tahliye edilenler, vergisini ödedikleri halde evlerinde oturamayanlar var, yıkılmak üzere, sağlıksız yerlerde barınanlar da var; bu insanlar için boş konutlara el konulmalı.

Hava kirliliği, gürültü, insanlık dışı şehirleşme gibi nedenlerle yaşadığımız çevre, kâr yarışıyla harap ediliyor. Kaliteli, ucuz ve çok sayıda toplu taşıma olanağı gerekli. Halk, çevreye tehlikeli işletmelerin yerleşimi, çevreyi kirlletici maddelerin taşınması ve her türlü alan düzenlemesi projeleri üzerinde veto hakkına sahip olmalı.

Belediyeler yoluyla yerel patronlar da kayırılıyor. Böylece

belediye başkanları ile burjuvazi arasında bir sürü ilişki doğuyor. Ek olarak, belediye başkanları bu gibi yollarla siyasi taraftar çevresi oluşturuyor. Toplumun sınıflara bölündüğünü saklamak isteyen politikacılar, aslında hakim sınıfların uşağı ve bilinçli olarak toplumu aldatır.

Politikacıları, finans çevreleri ve şirket yöneticileri denetler ve genellikle onlar perde arkasında durur. Sadece büyük yolsuzluk olduğunda bu kişi ya da çevreler ortaya çıkar. Politikacıları seçen halk olduğu halde, denetleyen halk değil.

Bu ortamda yapılan seçim, maskaralıktan başka bir şey değil. Bize sunulan seçenek ise kukla seçmek. Politikacıları denetleme ve gerçek kimliklerini tanıma imkânımız yok. Bu kuklaların iplerini ellerinde tutanlar büyük sermayenin temsilcileri.

Solun sorumluluğu

Bu ortamda emekçi mahallerinde ve Kürt illerinde CHP ve daha soluyla yaptığı örtülü işbirliği ilgi görüyor. Bunun en temel nedeni, iktidara duyulan öfke. Ancak emekçiler ve Kürt yoksulları için birçok tehlike barındırıyor. Her şeyden önce, emekçilerin ve Kürt halkının sorunlarını ilgilendiren temel konularda çözümü olmayan bir yönelim. Çünkü seçilenler, her şeyin kaynağı olan düzenin bir parçası olacak; işçi sınıfının kendi çıkarları temelinde örgütlenmeye çağırıyor.

Mahallelerde ya da belediye yönetimlerinde edinecekleri koltuk aracılığıyla emekçilerin sorunlarının çözümü mümkün ya da çözüm yolunun seçim mücadelesinden geçtiği görüntüsü, emekçileri aldatmaktadır.

Seçim kazanılsa bile, şehirlerin yoksul mahallerine

yığılan Kürtler ve herkes için işsizlik ve pahalılık azalacak mı? İşten atılmalar duracak, satın alma gücü yükselecek mi? Belediye hizmetleri ucuzlayacak mı?

Emekçilerin temel sorunlarını gündeme getirmeyen bir program, emekçileri temel ve acil sorunları etrafında devrimci bir temelde örgütlenmeyi ertelemek anlamına gelir.

Gerçek bir devrimci parti, hiçbir zaman burjuvazinin şu veya bu kirli oyununa, şu veya bu düzeyde alet olmaz, olmamalı.

Tutumumuz

Bizler, toplumsal koşulların, kitlelerin yararına kesin olarak değişiminin, seçim yoluyla sağlanabileceğini düşünmüyoruz.

Bu nedenle devrimciler hiçbir zaman, emekçilere karşı “bize oy verin, değiştireceğiz” gibi burjuva söylemi kullanmamalı. Tüm toplumsal dönüşümler ve değişiklikler ancak işçi sınıfının örgütlü gücüyle başarılabilir. Devrimciler bu nedenle işçi sınıfı içinde çalışmalı.

İşte bu nedenle, seçime katılan siyasi partilerin emekçilerin çıkarlarını savunmadığını düşünmüyoruz. Seçimin burjuva düzenin bir süre daha devamı için, görünüşte emekçilere onaylatılması için bir aldatmaca olduğunu düşünmüyoruz.

Tüm gücümüzü ve imkanımızı, gerçek bir işçi partisinin inşası için harcıyoruz. Ve tüm emekçileri, burjuva düzenin devamına yarayacak olan seçim aldatmacasına kanmayıp, kendi kurtuluşları için devrimci bir işçi partisinin inşası için birlikte çalışmaya çağırıyoruz. (06.03.19)

Güncel... Güncel... Güncel...

Yaşasın “8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü”

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü yaklaştıkça medyada, kadınların sorunlarına ilişkin haberlere kadınlara yönelik pazarlama reklamları eşlik ediyor. Oysa 8 Mart, anneler, babalar ya da sevgililer günü gibi ticari bir gün değil, emekçi kadınların mücadelelerinin, kadınların sorunlarının çözümü, kapitalist toplumda sınıfsal, cinsiyetçi ayırma dayanan tarihlerini değiştirmeleri için gerekli olan yolu gösteren bir geçmişin yıldönümü.

1857 yılında Amerika'nın New York şehrinde kadın işçiler, günlük 12 saatlik çalışmaya, düşük ücrete ve kötü çalışma koşullarına karşı yürüyüşler yaptılar. Polis tarafından dağıtıldılar. 1908'de yine aynı şehirde bu kez 15 bin kadın işçi daha kısa çalışma saati, daha iyi gelir ve oy hakkı için yürüdü. Doğum izni istediler. Sloganları "Ekmek ve Gül" idi. Ekmek yaşama güvencesini, karın tokluğunu, gül ise daha kaliteli yaşamı simgeliyordu.

Bu mücadelelerin anısına 1909 yılında Avrupa'da Şubat ayının son pazar günü Kadın Günü olarak kutlandı. 1910 Clara Zetkin, Sosyalist Enternasyonal'de Dünya Kadınlar Günü olmasını önerdi ve kabul edildi. 1911 Koppenag kararından sonra ilk kez 19 Mart ta Avusturya, Danimarka, Almanya ve İsviçre'de kutlandı.

Bu kutlamalardan 2 hafta

sonra, fabrikanın kapısı, dışarı çıkmasınlar diye patron tarafından kilitlenen Triangel yangınında, 100'den fazla kadın öldü. Bu olay Amerika çalışma kurallarını büyük ölçüde etkileyen bir yere sahiptir. 1917'de Rusya'da 8 Mart, devrim sürecini başlatan olaylardan; mücadelecı kadın işçilerin sokağa döküldüğü bir gündü.

Aradan geçen bunca zamana rağmen, emekçi kadınların o günlerde mücadele ettikleri sorunların bir kısmı, çeşitli nedenlerle hafiflemiş olsa da yerlerine yenileri geldi. Ancak temel olan, yani kadınların, özellikle de emekçi kadınların, cinsiyetlerinden ötürü yani sırf kadın oldukları için yaşadıkları sorunların temelinde bir değişiklik olmadı.

En sanayileşmiş ülkelerden, çok daha ağır olarak en geri kalmış ülkelere kadar aynı durum var. Çünkü bugün dünyaya hakim olan kapitalist düzende kadınların cinsiyetlerinden ötürü ezilmesi, çıkar ilişkilerinin bir sonucu.

Dünya nüfusunun yarısını oluşturan kadınlar, patronlar düzeninin kurumlarından önce kendi ailelerinin, kocalarının, babalarının baskısı altında tutuluyor, ihtiyaçları, istekleri yok sayılıyor.

8 Mart, resmi törenle anılıyor hatta süslü türbanıyla ortalıkta dolaşan “aileden sorumlu” bir kadın bakan var

ama bütün bu resmiyet, kadınların sorunlarını çözmede ilerleme sağlamıyor. Yasalarda kadınların haklarına yönelik en küçük bir iyileştirme için bile, öncelikle bu kadın bakana, onun cansiperane savunduğu cinsiyetçi düzene karşı, çetin bir mücadele gerekiyor. Aileden sorumlu bakan, her kadın cinayetinden sonra destek lafları geveliyor ama daha hiçbir devlet görevlisi, görevini yapmadığı için ceza almadı.

Kadınların, sadece bir cins olarak yaşadığı sorunlar olsa da kadınların kurtuluşu, işçi sınıfının kurtuluşu gerçekleşmeden mümkün değildir. Bu nedenle mücadeleleri, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesine, işçi sınıfının iktidarına bağlıdır. Bu düzen tüm eşitsizliklerin kaynağı olan kapitalizm her türlü gericilikle uzlaşıyor, onları besleyip sürdürüyor. İşte bu nedenle kadınların aşağılayıcı durumlarından kurtulmaları kapitalist düzenin kaderine doğrudan bağlıdır.

İlk büyük kadın mücadelelerinden bugüne kadar geçen zamanda yaşananlar, bir yüz yıl daha geçse bile hakları için mücadele etmedikçe kadınların ezilmeye, baskıya, şiddete, tacize, öldürülmeye devam edeceğini gösteriyor. O halde “artık yeter” demek gerekiyor!

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı:- 10 TL/ 5 Pound.